

K pojmu »zemědělství« (§ 12., odst. 2. zák. z 15./5. 1919, č. 268 Sb. z. a n. ve znění zák. z 22./12. 1920, č. 589 Sb. z. a n.)

Ve sporu okresní nemocenské pokladny v K. s okresní nemocenskou pokladnou zemědělskou v K. o pojistné příslušnosti, rozhodlo ministerstvo sociální péče pořadem stolic, že pro pojištění osob, zaměstnaných v arcibiskupské květné zahradě v K. a parku v Z. jest příslušnou zemědělská okresní nemocenská pokladna, ježto jde o osoby, zaměstnané v podnicích čistě zemědělských.

Stížnost okresní nemocenské pokladny popírající zemědělskou povahu obou zahrad neuznal nejvyšší správní soud důvodnou. Neboť podle zásad národního hospodářství spadá v pojem zemědělství — pokud se nejedná o podniky, jež by bylo snad posuzovati dle ustanovení živnostenského řádu, což stížnost netvrdí — veškeré vzdělávání, t. j. využitkování půdy k výrobě rostlinných surovin.

Se zřetelem k tomuto účelu zemědělství jest pro posouzení povahy konkrétního objektu účelu tomu sloužícího bez jakéhokoliv významu, zda-li rostliny na objektech těch pěstované a tvořící tedy jejich výtěžek, slouží bezprostřednímu hmotnému zájmu vyrabitele, čili prostřednictvím obchodu hmotným potřebám třetích osob, anebo zda-li se pěstují rostliny, jež takového užítku neposkytují, nýbrž slouží osvěžení, okrase, povznesení zdraví, tudíž účelům estetickým a hygienickým, a nezáleží pak na tom, zda-li pěstování rostlin se děje pomocí zahradnických sil, ve školách odborných zvláště zdokonalených a po živnostensku vyučených.

Za těchto okolností jest pak lhostejno, jakého rozsahu jest plocha, jež slouží jednak za park okrašlovací, jednak k pěstování rostlin, hmotný užitek poskytujících.

(Nález nejvyššího správního soudu z 16./6. 1922, č. 8656/22.)

Veškeré přebytky jmění pokladen likvidovaných podle čl. XXIV. zákona z 15./5. 1919, č. 268 Sb. z. a n., na jejich likvidaci dlužno použití obdobně ustanovení § 40a) n. z. ve znění zákona z 20./11. 1917, č. 457 ř. z., jest příkazati výlučně okresním nemocenským pokladnám, jež jsou pro dosavadní členy zrušených pokladen místně příslušny a jejich členy tito se také stali a to i tehdy, když by snad část členů nebo i všichni přistoupili — pokud to zákon vůbec dopouští — k některé pokladně náhradní.

(Nález nejvyššího správního soudu z 6./5. 1922, č. 6375/22.)

c) Pensijní:

Zaměstnání v kanceláři (advokátní), spočívající kromě v psaní na stroji též v zakládání účtů do spisovny a vybírání jejich, vedení jich ve stálé evidenci, aby pro koncipujícího pro případ okamžité potřeby byly ihned po ruce, pokud se týče, aby při vyřizování jiných záležitostí nebyly v cestě, dále v sestavování palmárních účtů (sčítání konečných číslic), nelze považovati za činnost pouze fysickou, poněvadž předpokládá ve své podstatě kvalifikované, dotýcnému oboru přizpůsobené duševní procesy myšlení, jejich výsledky, aby se objevily, vyžadují určitých výkonů fysických, podléhá tudíž osoba takového zaměstnání pojistné povinnosti. Pro pojistnou povinnost její a tudíž i pro povinnost zaměstnavatele platiti pojistné příspěvky nemůže býti rozhodno, zda-li zmíněné práce dotčená osoba nekonala z příkazu zaměstnavatele, nýbrž z příkazu osoby jiné, vedením kanceláře pověřené, poněvadž nastoupivší službu stala se článkem organisace této kanceláře a v tomto rámci byla činná ve prospěch zaměstna-

vatele. (Jde o zaměstnání v čase před 1./10. 1914, t. j. před účinností cís. nař. z 25./6. 1914, č. 139 ř. z.)

(Nález nejvyššího správního soudu z 3./4. 1922, č. 13302/21.)

Činnost zaměstnance firmy, provozující tovární podnik výrobní (tedy kupce ve smyslu obchodního zákoníka), která záleží v podstatě v tom, že udržuje sklad (tvořící jako zvláštní oddělení celkového podniku integrující část závodu kupeckého) v pořádku, že přejímá zboží dodané z oddělení výrobních, roztrídí a ukládá je podle určitých kategorií a vede seznam zboží ve skladě uloženého tím způsobem, že zboží skladu dodané zapisuje do seznamu dle počtu kusů a podle značek, jímž jednotlivé kusy zboží jsou opatřeny, sluší označiti za službu kupeckou ve smyslu zákona z 16. ledna 1910, č. 20 ř. z., a podléhá proto takový zřízenec skladní pensijní pojistné povinnosti ve smyslu § 1, odst. 2, lit. b. zákona z 5./2. 1920, č. 89 Sb. z. a n.

Z hlediska významu této činnosti v rámci celkové organizace obchodního podniku jest pro otázku kvalifikace její bez podstatného významu, zda-li zřízenec takový má k dispozici nějaké podřízené síly a zda-li k nim dozírá čili nic, ani podle jakých značek zboží do skladu docházející třídí a ukládá, zdali toliko podle počtu kusů a značek na dodaném zboží již vyznačených či jinak, ani konečně jakým způsobem vede seznam skladu.

(Nález nejv. spr. soudu z 24./4. 1922, č. 15031/21.)

II. Podpory nezaměstnaným.

K § 2, č. 6 zákona z 12./8. 1921, č. 322 Sb. z. a n.

Výživa nezaměstnaného jest zabezpečena výdělkem manželky, který převyšuje značně obnos vypadající na podporu v nezaměstnanosti.

Zemská politická správa v pořadí instančním zamítla žádost J. F. o podporu v nezaměstnanosti, protože výživa jeho není ohrožena, ježto manželka stěžovatele má výdělek průměrný 19 K denně.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí zamítl nejvyšší správní soud jako bezdůvodnou po této úvaze:

Dle § 2, č. 6., zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 322 Sb. z. a n., nemá nároku na podporu také ten, kdo má příjem zabezpečující jeho nezbytnou výživu po dobu nezaměstnanosti.

Stěžovatel ve stížnosti své, doznáváje nahoře uvedený výdělek své manželky, namítá, že vzhledem k chorobě ženině není stálý, ježto již dříve pro chorobu od práce ustati musila. Námitka ta, nehledě k tomu, že v odvolání nebyla tvrzena, není rozhodnou, ježto stěžovatel tím tvrdí pouze, že výdělek ženin následkem choroby může odpadnouti, netvrdí však, že v době jeho nezaměstnanosti dosud trvající již odpadl. Jinak potírá stížnost jedině správnost úsudku žalovaného úřadu o zabezpečení nezbytné výživy. Úsudek tento však jako zodpovědění otázky skutkové jest částí skutkové podstaty, o níž se naříkané rozhodnutí opírá a musí proto dle § 6, odst. 1 zákona o správním soudě i nejvyšší správní soud rozhodnutí své na úsudku tom založiti, byl-li získán v řízení netrpícím žádnou podstatnou vadou (§ 6, odst. 2 zákona o správním soudě).

Stížnost sama nevytýká žádné vadnosti a také nejvyšší správní soud neshledal, že by řízení trpělo nějakou podstatnou vadou, již by bylo dbáti z moci úřadu.

Zůstává proto úsudek žalovaného úřadu, že nezbytná výživa stěžovatelova jest po dobu nezaměstnanosti zabezpečena, nedotčen.